

Sygn. akt II CSK 57/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku G. G.

przy uczestnictwie K. L., Z. L. i M. M. P.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 lipca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 1 sierpnia 2013 r., sygn. akt VII Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestników
postępowania jako uprawnionych solidarnie kwotę 180 (sto
osiemdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w K. na skutek apelacji wnioskodawczyni G. G. (I) zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w K. z 10 października 2012 r. w punkcie pierwszym w ten sposób, że w jego wierszu siódmym skreślił słowa „współwłasność K. L. i Z. L.” i w to miejsce wpisał słowa „własność M. M. P., córki Z. i K.”; (II) oddalił apelację w pozostałej części i (III) orzekł o kosztach postępowania.

Od postanowienia Sądu Okręgowego skargę kasacyjną złożyła wnioskodawczyni, postanowienie to zaskarżając w punkcie I i II. W skardze opartej na obu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. zarzuciła naruszenie art. 153 k.c., art. 31 ust. 2 Prawa geodezyjnego i kartograficznego, § 3 pkt 1, § 4 pkt 1 i § 5 ust. 1 pkt 2e rozporządzenia z dnia 14 kwietnia 1999 r. w sprawie rozgraniczenia nieruchomości, art. 65 § 2 k.c., art. 140 i 143 k.c., art. 21 ust. 1 i 2 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji RP, art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Powołując się na tę przesłankę wniosku o przyjęcie skargi do merytorycznego rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do oczywistego, tj. kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Skarżący nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że Sąd II instancji pominął oryginalne dokumenty znajdujące się w aktach księgi wieczystej oraz zasobach geodezyjnych, tj. mapę ewidencyjną gruntu z dnia 28 czerwca 1978 r. oraz dokonał wykładni oświadczeń woli stron umowy darowizny z dnia 30 października 1978 r. w oderwaniu od materiału dowodowego, co doprowadziło do pozbawienia wnioskodawczyni prawa własności części budynku mieszkalnego. Tymczasem treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia nie pozostawia wątpliwości, że Sąd Okręgowy rozważył znaczenie wskazanej przez skarżących mapy ewidencyjnej i wskazał przyczyny, dla których nie ma ona waloru wiarygodnego dowodu (k. 13-14 uzasadnienia, k. 340 i v. akt), zaś wykładnię oświadczeń woli stron umowy darowizny przeprowadził z uwzględnieniem wynikającego z dowodów kontekstu sytuacyjnego. Przedstawiona argumentacja i jej podbudowa faktyczna nie uzasadniają oceny o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie zachodzi więc przesłanka przyjęcia tej skargi do rozpoznania, którą wskazywała skarżąca.

Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z przytoczonych względów należało odmówić jej przyjęcia do merytorycznego rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z postanowień art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1, art. 13 § 2 oraz art. 520 § 3 k.p.c.

[aw]